

Det var just den samme Sti, paa hvilken Frøken Ragnhild plejede at tage sin lille hastige Solnedgangs-Promenade. Herpaa tænkte han dog ikke, og ikke heller var det netop derfor, at denne Sti efterhaanden var bleven ogsaa hans Yndlings-Spadseregang. Naar de bægge havde vundet Forkærlighed for den, var Grunden dog den samme; de kunde her være mest alene. I deres Ensomhed søgte de uvilkaarligt endnu ensommere Steder, og paa disse afsides liggende Marker saas kun hist og her en lille Hytte og en enlig Bondekarl, der gik og pløjede.

Hver Dag i Vinterens Løb havde Emanuel vandret her i sin lange Frakke og med sin sædvanlige Følgesvend, den sorte Silkeparaply, der efterhaanden var bleven ham kær næsten som en trofast Ven. Oftē havde han i halve Døgn sværmet omkring mellem Bakkerne og langs den øde Strand uden Maal og Med; og i dette fortrolige Samliv med Naturen havde han til sidst fundet noget af en Erstatning for Savnet af menneskelig Omgang. Herude vedblev alt at være ham saa nyt og forunderligt. Han havde aldrig før tænkt sig, at der kunde være noget saa fængslende ved Synet af f. Eks. en vintergraa Skyhimmels tunge Vandring over Jorden, noget saa betagende ved at lytte til